

Doetinchem, 8 juni 2025

Geachte B&W en Gemeenteraad,

Is dit de manier waarop de gemeente Doetinchem meent haar burgers te vertegenwoordigen én om te gaan met kwetsbare mensen op de vlucht en de huisvesting voor arbeidsmigranten?

Wat zich hier voltrekt, is geen zorgvuldig afgewogen beleid, maar een kille package deal: twee ondernemers die in stiekeme stilte een afspraak maken met de gemeente, ogenschijnlijk met het oog op financieel gewin, niet op maatschappelijk belang. En de gemeente? Die gaat daarin mee, onder verantwoordelijkheid van wethouder Lambregts en burgemeester Boumans. Bezwaarschriften worden genegeerd, zorgen weggewuifd, participatie totaal overgeslagen. Ondertussen blijven zowel de belangen van de buurt als van de toekomstige bewoners van het pand onder de tafel liggen.

De locatie is aantoonbaar ongeschikt: er is nauwelijks buitenruimte, het gebouw staat te dicht op de omliggende huizen, kantoren en zorginstellingen. Het risico op overlast neemt hierdoor sterk toe. Ook is de verwachte toename in verkeersdrukke nooit serieus onderzocht. Zelfs het COA, dat de verantwoordelijkheid draagt voor veilige en humane opvang, lijkt hier weg te kijken.

Wat mij het meeste steekt, is niet alleen de inhoud van het besluit, maar de manier waarop het tot stand is gekomen. Wij zijn als buurt niet gehoord. Er is geen enkel moment gezocht naar gezamenlijke oplossingen. Terwijl er wél alternatieven zijn. Waarom niet minder mensen in het pand? Waarom geen gezamenlijke afspraken over leefbaarheid en veiligheid? Waarom geen open overleg, maar alleen voldongen feiten? Zijn er alternatieve locaties onderzocht?

Het antwoord lijkt pijnlijk eenvoudig: er moest een quotum gehaald worden. Er moest geld verdiend worden en carrière gemaakt worden. Wat daarvoor moest wijken? Participatie, transparantie, menselijkheid.

De gemeente stelde een 'onafhankelijk' gespreksleider aan om zogenaamd de dialoog tussen buurt en initiatiefnemers te begeleiden. Later bleek deze persoon helemaal niet onafhankelijk te zijn, iets wat hij zelf heeft toegegeven. En toch ging het proces verder alsof er niets aan de hand was. Geen correctie, geen herziening, geen erkenning van dit bedrog. De indruk blijft dat de gespreksrondes vooral bedoeld waren om draagvlak te *simuleren*, niet om het werkelijk te creëren. Dit traject is niet alleen teleurstellend, maar ronduit onethisch. Hoe verhoudt dit beleid zich tot het geweten? Tot fatsoen?

Wat daarbij extra wringt: de initiatiefnemers zelf, de heren Hulshof en Van Lent, hebben nooit rechtstreeks contact gezocht met de buurt. Geen kennismaking, geen uitleg, geen gesprek. In plaats daarvan kiezen zij ervoor om hun tijd en energie te steken in het overtuigen van de gemeenteraad met mooie praatjes. Tijd die zij ook hadden kunnen investeren in het opbouwen van vertrouwen met de mensen die pal naast hun project moeten gaan wonen. Dat zegt veel over hun prioriteiten.

En het blijft daar niet bij. Ook de omliggende panden zijn door hen nergens in gekend. Niemand heeft het bijvoorbeeld over het kinderdagverblijf, waarvan de speelruimte straks pal naast de ingang van het pand komt te liggen. Wat betekent dat voor de veiligheid en het gevoel van rust

van de kinderen en ouders? Blijkbaar interesseert dat geen enkele partij iets. Er is vooral haast. Voor zorgvuldigheid, wederzijds begrip of het betrekken van álle belanghebbenden was geen ruimte.

En waar blijft het COA in dit alles? Het COA, dat verantwoordelijk is voor een veilige en menswaardige opvang, schittert in dit traject door afwezigheid. Geen communicatie richting de buurt, geen inhoudelijke toelichting, geen enkele vorm van betrokkenheid. Terwijl het hier gaat om een locatie die op meerdere vlakken niet voldoet aan de basisvoorwaarden voor leefbaarheid; voor de asielzoekers én voor de buurt. Het COA laat zijn naam verbinden aan een project dat fundamenteel rammelt, en lijkt zich daar totaal niet voor te willen verantwoorden. De vraag dringt zich op: neemt het COA zijn eigen missie eigenlijk nog serieus?

Wij hebben ons als buurt altijd respectvol opgesteld, in de hoop op een gelijkwaardig gesprek. Nu is voor ons het moment gekomen om verdere stappen te zetten. We zullen dit dossier onder de aandacht brengen van de landelijke politiek en media, omdat wat hier gebeurt een lokale uitwas is van een falend systeem. Daarnaast zijn wij bezig met het inwinnen van juridische steun, omdat wij ernstig twijfelen aan de zorgvuldigheid en rechtmatigheid van het gehele besluitvormingstraject. Wij zullen onszelf en onze buurt blijven verdedigen met waardigheid, maar ook met vastberadenheid. Want waar overheid en initiatiefnemers hun verantwoordelijkheden laten vallen, nemen wij als burgers die verantwoordelijkheid wél.

Ik wil daarbij niet onvermeld laten dat de gemeenteraad ons eerder een belangrijke dienst heeft bewezen door het oorspronkelijke plan van de initiatiefnemers (om na afloop van de azc-periode voor onbepaalde tijd arbeidsmigranten in het pand te huisvesten) kritisch tegen het licht te houden en uit elkaar te trekken. Dankzij dat besluit kunnen deze plannen nu niet zomaar worden doorgezet, en daarvoor wil ik mijn waardering uitspreken. De bezwaren tegen dat vervolgplan zijn namelijk gelijk aan die tegen het azc: een ongeschikt pand, een ongeschikte locatie, en een onacceptabele manier van besluiten nemen. Helaas zien we dat de initiatiefnemers ondanks dat verzet hun oorspronkelijke koers proberen te behouden. Juist daarom is het zo belangrijk dat de raad en het college hun rug recht houden en wél naar de reële zorgen van de burgers luisteren.

De gemeente had met dit dossier een voorbeeld kunnen stellen voor hoe het wél kan: menselijk, zorgvuldig, in samenspraak met alle betrokkenen. In plaats daarvan is dit een voorbeeld geworden van hoe het *niet* moet.

Tot slot wil ik u nog het volgende meegeven, ik durf te stellen dat ik hiermee spreek voor het grootste deel van de buurt, maar ik zal het bij mezelf houden: ik voel mij bedrogen, machteloos en onveilig. Ik maak mij als moeder van twee kinderen (10 en 16 jaar) ernstig zorgen om de leefbaarheid van de buurt en de wijk. Ik weet niet waar ik aan toe ben en op wie of wat ik nog kan vertrouwen. Op deze basis kan een project dat zoveel impact zal hebben, niet zomaar doorgaan. Het is een vreselijk gevoel om je zo te voelen in je eigen huis, in je eigen buurt. Naast de verstrekende emotionele gevolgen zijn er ook flinke financiële gevolgen. De waarde van de huizen zal sterk dalen, wie compenseert dat? Ik hoop dat u op dit alles reflecteert voor uzelf en de plannen heroverweegt.

Met vriendelijke groet,

Briefschrijver